

“मीठे बच्चे- बाबा आउनुभएको छ सबैको दुःख हरेर सुख दिन, त्यसैले तिमी दुःख हर्ताका बच्चाहरूले कसैलाई पनि दुःख दिनु हुँदैन ।”

प्रश्न:- उच्च पद प्राप्त गर्ने बच्चाहरूको मुख्य निशानी कस्तो हुन्छ ?

उत्तर:- (१) उनीहरू सदा श्रीमतमा चलिरहन्छन् । (२) कहिल्यै हठ गर्दैनन् । (३) आफूलाई आफैँले राजतिलक दिनको लागि पढाइ पढेर छिटो प्रगति गर्छन् । (४) आफूलाई कहिले पनि घाटा पुऱ्याउँदैनन् । (५) सबैप्रति रहमदिल र कल्याणकारी बन्छन् । उनीहरूलाई सेवाको धेरै सोख हुन्छ । (६) कुनै पनि तुच्छ काम गर्दैनन् । लडाइ-भगडा गर्दैनन् ।

गीत:- तूने रात गंवायी सो के.....

ओम् शान्ति । रुहानी बच्चाहरू रुहानी बाबाको सामुन्ने बसेका छौ । अब यस भाषालाई त तिमी बच्चाहरूले नै सम्भन्छौ, अरू कोही नयाँले बुझ्न सक्दैन । हे रुहानी बच्चाहरू ! यस्तो कहिल्यै कसैले भन्न सक्दैन । भन्नै आउँदैन । तिमीले जान्दछौ- हामी रुहानी बाबाको सामुन्ने बसेका छौ । बाबालाई यथार्थ रीति कसैले पनि जान्दैनन् । हुन त आफूलाई भाइ-भाइ पनि सम्भन्छन्, हामी सबै आत्माहरू हौं, बाबा एक हुनुहुन्छ तर यथार्थ रीति जान्दैनन् । जबसम्म सम्मुख आएर बुझ्दैनन् तबसम्म बुझ्नु पनि कसरी ? तिमी पनि जब सम्मुख आउँछौ, तब सम्भन्छौ । तिमी हौ ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरू । तिम्रो उपनाम नै हो ब्रह्मावंशी ब्रह्माकुमार-कुमारी । शिवका त सबै आत्माहरू हुन् । तिमीलाई शिवकुमार वा शिवकुमारी भनिदैन । यो अक्षर गलत हुन जान्छ । कुमार हुन्छ भने कुमारी पनि हुन्छन् । शिवका सबै आत्माहरू हुन् । कुमार-कुमारी तब भनिन्छ जब मनुष्यका सन्तान बन्छन् । शिवको सन्तान त निराकारी आत्माहरू हुन् नै । मूलवतनमा सबै आत्माहरू नै रहन्छन्, जसलाई शालिग्राम भनिन्छ । यहाँ आएपछि फेरि कुमार र कुमारी बन्छन्, दैहिक । वास्तवमा तिमी हौ कुमार, शिवबाबाको बच्चाहरू । कुमारी र कुमार तब बन्छौ जब शरीरमा आउँछौ । तिमी बी.के. हौ, यसैले भाइ-बहिनी कहलाउँछौ । अहिले यस समय तिमीलाई ज्ञान मिलेको छ । तिमीले जान्दछौ- बाबाले हामीलाई पावन बनाएर लैजानुहुन्छ । आत्माले जति बाबालाई याद गर्छ उति पवित्र बन्छ । आत्माहरूले ब्रह्मा मुखबाट यो ज्ञान पढ्छन् । चित्रहरूमा पनि बाबाको ज्ञान स्पष्ट छ । शिवबाबाले नै हामीलाई पढाउनुहुन्छ । न कृष्ण पढाउन सक्छन्, न कृष्णद्वारा बाबाले पढाउन सक्नुहुन्छ । कृष्ण त वैकुण्ठको राजकुमार हुन्, यो पनि तिमी बच्चाहरूले सम्झाउनु पर्छ । कृष्ण त स्वर्गमा आफ्नो माता-पिताको बच्चा हुन्छन् । स्वर्ग निवासी बाबाको बच्चा हुन्छन्, उनी वैकुण्ठका राजकुमार हुन् । उनलाई पनि कसैले जान्दैनन् । कृष्ण जयन्तीमा आ-आफ्नो घरमा कृष्णको लागि भूला बनाउँछन् वा मन्दिरहरूमा भूला बनाउँछन् । माताहरू गएर भण्डारीमा (गोलकमा) पैसा राख्छन्, पूजा गर्छन् । आजकल क्राइस्टलाई पनि कृष्ण जस्तै बनाउँछन् । ताज आदि पहिराएर माताको गोदीमा राख्छन्, जस्तै कृष्णलाई दिखाउँछन् । अब कृष्ण र क्राइस्ट, राशि त एकै हो । उनीहरूले कपी गर्छन् । नत्र कृष्णको जन्म र क्राइस्टको जन्ममा धेरै फरक छ । क्राइस्टको जन्म कुनै सानो बच्चाहरूको रुपमा हुँदैन । क्राइस्टको आत्माले त कसैमा गएर प्रवेश गर्छ । विषबाट पैदा हुन सक्दैन । पहिले क्राइस्टलाई कहिल्यै सानो बच्चा देखाउँदैनथे । क्रसमा देखाउँथे । यो अहिले देखाउँछन् । बच्चाहरूले जान्दछन्- धर्म स्थापकलाई कसैले यसरी मार्न सक्दैन, त्यसोभए कसलाई

मारियो त ? जसमा प्रवेश गरे, उनलाई दुःख मिल्यो । सतोप्रधान आत्मालाई दुःख कसरी मिल्न सक्छ ? उनले के कर्म गरे जसकारण यति दुःख भोगे । आत्मा नै सतोप्रधान अवस्थामा आउँछ, सबैको हिसाब-किताब चुक्ता हुन्छ । यस समय बाबाले सबैलाई पावन बनाउनुहुन्छ । वहाँबाट सतोप्रधान आत्मा आएर दुःख भोग्न पर्दैन । आत्माले नै भोग्छ नि । आत्मा शरीरमा छ भने दुःख हुन्छ । मलाई दुखेको छ— यो कसले भन्यो ? यस शरीरमा कोही छ । उनीहरूले भन्छन्— परमात्मा भित्र हुनुहुन्छ, यस्तो भए त मलाई दुःख छ किन भन्थे ? सबैमा परमात्मा विराजमान हुनुहुन्छ भने परमात्माले कसरी दुःख भोग्नुहुन्छ ? यो आत्माले पुकार्छ । हे परमपिता परमात्मा ! मेरो दुःख हर्नुहोस्, पारलौकिक बाबालाई नै आत्माले पुकार्छ ।

अहिले तिमीले जान्दछौ— बाबा आउनु भएको छ, दुःख हर्ने युक्ति बताइरहनु भएको छ । आत्मा शरीरको साथमा नै सदा सम्पन्न र स्वस्थ बन्छ । मूलवतनमा त स्वास्थ्य-सम्पत्ति भनिदैन । वहाँ कुनै सृष्टि कहाँ हुन्छ र । वहाँ त हुन्छ नै शान्ति । शान्ति स्वधर्ममा टिकेका हुन्छन् । अहिले बाबा आउनुभएको छ, सबैको दुःख हरेर सुख दिन । त्यसैले बच्चाहरूलाई पनि भन्नुहुन्छ— तिमी मेरो बनेका छौ, कसैलाई दुःख नदेऊ । यो लडाईको मैदान हो, तर गुप्त । त्यहाँ हुन्छ प्रत्यक्ष । यो जो गायन छ— युद्धको मैदानमा जो मर्छन् उनीहरू स्वर्गमा जान्छन्, त्यसको अर्थ पनि सम्झाउनु पर्छ । यस लडाईको महत्त्व हेर कति छ । बच्चाहरूले जान्दछन्— त्यस लडाईमा मरेर कोही स्वर्गमा जान सक्दैन । तर गीतामा भगवानुवाच छ, त्यसलाई सही मान्छन् । भगवान्ले कसलाई भन्नुभयो ? त्यस लडाई गर्नेलाई भन्नुभयो या तिमीलाई भन्नुभयो ? दुवैलाई भन्नुभयो । उनीहरूलाई पनि सम्झाइन्छ, आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर । यो सेवा पनि गर्नु छ । अब तिमी स्वर्गमा यदि जान चाहन्छौ भने पुरुषार्थ गर, लडाईमा त सबै धर्मका हुन्छन् । सिक्ख पनि हुन्छन्, ती त सिक्ख धर्ममा नै जान्छन् । स्वर्गमा त तब आउन सक्छन् जब तिमी ब्राह्मणहरूसँग आएर ज्ञान लिन्छन् । जस्तै बाबाको पासमा आउँथे भने बाबाले सम्झाउनुहुन्थ्यो— तिमी लडाई गर्दा पनि शिवबाबाको यादमा रहन्छौ भने स्वर्गमा आउन सक्छौ । बाँकी यस्तो होइन, स्वर्गमा राजा बन्छन् । बन्दैनन् । उनीहरूलाई धेरै बुझाउन पनि सकिँदैन । उनलाई थोरै नै ज्ञान सम्झाइन्छ । लडाईमा आफ्नो इष्ट देवतालाई याद अवश्य गर्छन् । सिक्ख छ भने गुरु गोविन्दको जय भन्छन् । यस्तो कोही छैन जसले आफूलाई आत्मा सम्झेर परमात्मालाई याद गरोस् । बाँकी हो, जसले बाबाको परिचय लिन्छन् ती स्वर्गमा आउँछन् । सबैका बाबा त एकै हुनुहुन्छ— पतित-पावन । उहाँले पतितहरूलाई भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने तिमी पाप काटिन्छ अनि मैले जुन सुखधाम स्थापन गर्छु त्यसमा तिमी आउँछौ । लडाईमा पनि शिवबाबालाई याद गर्छन् भने स्वर्गमा आउँछन् । त्यस युद्धको मैदानको कुरा भिन्दै हो, यो भिन्दै हो । बाबा भन्नुहुन्छ— ज्ञानको विनाश हुँदैन । शिवबाबाको बच्चाहरू त सबै हुन् । अब शिवबाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर्नु भन्ने तिमी मेरो पास आउँछौ, मुक्तिधाम । फेरि जुन ज्ञान सिकाउँछु, त्यो पढ्यौ भने स्वर्गको राजाई मिल्छ । कति सहज छ, स्वर्गमा जाने बाटो सेकेण्डमा मिल्छ । हामी आत्माहरूले बाबालाई याद गर्छौं, लडाईको मैदानमा त खुशीले जानुपर्छ । कर्म त गर्नु नै छ । देशको रक्षाको लागि सबैथोक गर्नुपर्ने हुन्छ । वहाँ त हुन्छ नै एक धर्म । मतभेदको कुनै कुरा हुँदैन । यहाँ कति मतभेद छ । पानीको लागि, जमीनको लागि झगडा । पानी बन्द गरिदिन्छन् भने ढुंगा हान्छन् । अनाज दिँदैनन् भने झगडा हुन्छ । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ—

हामी आफ्नो स्वराज्य स्थापन गरिहेका छौं। पढाइबाट राज्य पाउँछौं। नयाँ दुनियाँ अवश्य स्थापना हुनु छ, निश्चित छ, त्यसैले कति खुशी हुनुपर्छ। कोही पनि चीजमा लडाइ-भगडा गर्ने कुनै कुरा छैन। रहनु पनि धेरै साधारण छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— तिमी पतिको घरमा जान्छौ यसैले अहिले वनवाहमा छौ। सबै आत्माहरू जान्छन्, शरीर कहाँ जान्छन् र। शरीरको अभिमान पनि छोडिदिनु छ। हामी आत्मा हौं, ८४ जन्म अब पूरा भयो। जति पनि भारतवासी छन्, उनीहरूलाई भन— भारत स्वर्ग थियो, अहिले त कलियुग हो। कलियुगमा अनेक धर्म छन्। सत्ययुगमा एकै धर्म थियो। भारत फेरि स्वर्ग बन्नु छ। सम्झ्छन् पनि— भगवान् आउनु भएको छ। पछि गएर भविष्य वाणी पनि गरिरहन्छन्। वायुमण्डल देख्छन्। बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। बाबा त सबैको हुनुहुन्छ नि। सबैको हक छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म आएको छु, सबैलाई भन्छु— म एकलाई याद गर्‍यो भने तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ। अहिले त मानिसहरू सम्झन्छन्— जति बेला पनि लडाइ हुन सक्छ। यो त भोलि पनि हुन सक्छ। लडाइ तेज हुन बेर कहाँ लाग्छ र। तर तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ— अहिले हाम्रो राजधानी स्थापना भइसकेको छैन त्यसैले विनाश कसरी हुन सक्छ। अभै बाबाको सन्देश चारै तर्फ कहाँ दिएका छौं र। पतित-पावन बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्‍यो भने विकर्म विनाश हुन्छ। यो सन्देश सबैको कानमा जानुपर्छ। यद्यपि लडाइ लागोस्, बम्ब पनि खसोस् तर तिमीलाई निश्चय छ— हाम्रो राजधानी अवश्य स्थापना हुनु छ, तबसम्म विनाश हुन सक्दैन। विश्वमा शान्ति भन्छन् नि। विश्वमा युद्ध हुन्छ अनि विश्वलाई खत्म गरिदिन्छन्।

यो हो विश्व विद्यालय, सारा विश्वलाई तिमीले ज्ञान दिन्छौ। एकै बाबा आएर सारा विश्वलाई परिवर्तन गर्नुहुन्छ। उनीहरूले त कल्पको आयु नै लाखौं वर्ष भनिदिन्छन्। तिमीले जान्दछौ— यसको आयु पूरा ५००० वर्ष छ। भन्दछन्— क्राइस्टभन्दा ३ हजार वर्ष पहिले स्वर्ग थियो। इस्लामी, बौद्धी आदि सबैको हिसाब-किताब निकालिन्छ। उनीहरूभन्दा पहिले अरू कसैको नाम छँदै छैन। तिमी तिथि-तारिख बताउन सक्छौ। त्यसैले तिमीलाई कति नशा रहनुपर्छ। भगडा आदिको कुरा नै छैन। भगडा उनीहरूले गर्छन् जो अनाथ छन्। तिमी अहिले जुन पुरुषार्थ गर्छौ २१ जन्मको लागि प्रारब्ध बन्छ। लडाइ-भगडा गर्‍यो भने उच्च पद पनि मिल्छैन। सजाय पनि खानु पर्नेछ। कुनै पनि कुरा छ, केही छ भने बाबाको पासमा आऊ, सरकारले पनि भन्छ नि— तिमीले नियम (फैंसला) आफ्नो हातमा नउठाऊ। कसैले भन्छन्— हामीलाई बेलायतको बूट चाहिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! अहिले तिमी वनवाह छौ। वहाँ तिमीलाई धेरै माल मिल्छ। बाबाले त राइट नै सम्झाउनुहुन्छ नि— यो कुरा ठीक होइन, यहाँ तिमी यो आश किन राख्छौ? यहाँ त धेरै साधारण रहनुपर्छ। नत्र देह-अभिमान आउँछ, यसमा आफ्नो मत चलाउनु हुँदैन, बाबाले जे भन्नुहुन्छ। बिमारी आदि छ भने डाक्टर आदिलाई पनि बोलाउनुहुन्छ, दवाई आदिबाट सम्हाल त सबैको हुन्छ। फेरि पनि हर कुरामा बाबा बस्नुभएको छ। श्रीमत त श्रीमत हो नि। निश्चयमा विजय छ। उहाँले त सबैथोक जान्नुहुन्छ नि। बाबाको रायमा चलनुमा नै कल्याण छ। आफ्नो पनि कल्याण गर्नु छ। कसैलाई हीरातुल्य (वर्थ पाउण्ड) बनाउन सक्दैनन् भने कौडीतुल्य (वर्थ नाट ए पेनी) भए नि। हीरा बन्न लायक छैनन्। यहाँ मूल्य छैन भने वहाँ पनि मूल्य हुँदैन। सेवाधारी बच्चाहरूलाई सेवाको कति सोख रहन्छ। चक्कर लगाइरहन्छन्। सेवा गर्दैनन्

२०७२ भाद्र १७ बिहीबार ३-०९-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन भने उनलाई रहमदिल, कल्याणकारी केही पनि भनिदैन। बाबालाई याद गर्दैन् भने तुच्छ काम गरिरहन्छन्। पद पनि तुच्छ पाउँछन्। यस्तो होइन, हाम्रो त शिवबाबासँग योग (सम्बन्ध) छ। यी त बी.के. नै हुन्। शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा नै ज्ञान दिन सक्नुहुन्छ। केवल शिवबाबालाई याद गर्छौं भने मुरली कसरी सुन्छौं? फेरि नतीजा के होला? पढ्दैन् भने पद के पाउँछौं? यो पनि जान्दछौं— सबैको तकदीर उच्च बन्दैन। वहाँ पनि त नम्बरवार पद हुन्छन्। पवित्र त सबैलाई हुन्छ। आत्मा पवित्र नबनेसम्म शान्तिधाम जान सक्दैन।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ— तिमीले सबैलाई यो ज्ञान सुनाउँदै जाऊ। कसैले अहिले सुन्दैनन्, तर पछि गएर अवश्य सुन्छन्। अहिले जति पनि विघ्न, तुफान जोडले आओस् तर तिमी डराउनु हुँदैन किनकि नयाँ धर्मको स्थापना हुन्छ नि। तिमीले गुप्त रूपमा राजधानी स्थापना गरिहेका छौ। बाबा सेवाधारी बच्चाहरूलाई देखेर खुशी हुनुहुन्छ। तिमीले आफूलाई आफैँले राजतिलक दिनु छ, श्रीमत्तमा चल्यो छ। यसमा आफ्नो हठ चल्न सक्दैन। फोकट आफूलाई घाटामा पार्नु हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! सेवाधारी र कल्याणकारी बन। शिक्षकले विद्यार्थीलाई भन्छन् नि, पढेर छिटो प्रगति गर। तिमीलाई २१ जन्मको लागि स्वर्गको छात्रवृत्ति मिल्यो। डिनायस्टीमा जानु— यही ठूलो छात्रवृत्ति हो। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) संगममा धेरै सिम्पल, साधारण रहनु छ किनकि यो वनवाहमा (प्रवासमा) रहने समय हो। यहाँ कुनै पनि आश राख्नु हुँदैन। कहिल्यै आफ्नो हातमा नियम लिनु हुँदैन। लडाईँ-भगडा गर्नु हुँदैन।
- २) विनाशभन्दा पहिले नयाँ राजधानी स्थापना गर्नको लागि सबैलाई बाबाको सन्देश दिनु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भने विकर्म विनाश हुन्छ अनि तिमी पावन बन्छौ।

वरदानः— स्व-उन्नतिद्वारा सेवामा उन्नति गर्ने सच्चा सेवाधारी भव

स्व-उन्नति सेवाको उन्नतिको विशेष आधार हो। स्व-उन्नति कम छ भने सेवा पनि कम हुन्छ। केवल कसैलाई मुखद्वारा परिचय दिनु मात्रै सेवा होइन, हरेक कर्मद्वारा श्रेष्ठ कर्मको प्रेरणा दिनु— यो पनि सेवा हो। जो मन्सा-वाचा-कर्मणा सदा सेवामा तत्पर रहन्छन्, उनलाई सेवाद्वारा श्रेष्ठ भाग्यको अनुभव हुन्छ। जति सेवा गर्छन् उति स्वयं पनि अधि बढ्छन्। आफ्नो श्रेष्ठ कर्मद्वारा सेवा गर्नेले सदा प्रत्यक्ष फल प्राप्त गरिरहन्छन्।

स्लोगनः— समीप आउनको लागि सोचाइ, भनाइ र गराइलाई समान बनाऊ।